

Het keuzecomité

Door de loop van de jaren heen was het keuzecomité een van de belangrijkste organen van de vereniging geworden. Het aantal leden van het comité werd (en wordt nog steeds) bewust klein gehouden. In de jaren twintig en dertig sprak men van een triumviraat, bestaande uit drie leden van de vereniging die instonden voor de samenstelling van het programma. In die jaren kon men niet echt van een programma spreken, omdat de stukken telkens één voor één werden gekozen.

Op een algemene vergadering deelde het comité de resultaten mee aan de spelende leden, die dan onmiddellijk te horen kregen welke rol ze mochten vertolken.

In de loop van de jaren vijftig was het hoofdzakelijk Armand Daems die zich bezighield met het opstellen van het programma. Hij koos overwegend stukken van het ernstige genre met de klemtoon op "cultuur". Hij spiegelde zich vooral aan de repertoires van de beroepsgezelschappen. Het eigen programma werd aangevuld met hoogstaande gastvoorstellingen. Er was weinig ruimte voor blijspelen.

De spelende leden werden nog steeds op dezelfde manier ingelicht. De regisseurs, en in het bijzonder Paul Derideaux, leverden wel hun aandeel in het advies.

In de jaren zestig, de moeilijke periode van het Koninklijk Vlaams Toneel, werd de keuze van de stukken telkens bepaald door het aanbod van spelers en speelsters dat men toen had. Van een keuzecomité was er op dat ogenblik geen sprake meer.

Pas in de jaren zeventig, bij de intrek in het Cultuurcentrum, zou van het comité terug werk worden gemaakt. De ploeg van het Koninklijk Vlaams Toneel ging in de begijnhofperiode geen enkele inspanning uit de weg om een modern programma samen te stellen voor het kamertoneel. Mijé Molenaers en Roland Frederickx lazen, bijgestaan door Frans Raymaeckers en Lea Vanblerckom, ontzettend veel stukken en gingen veel naar bevriende groepen kijken.

Ze zouden mee aan de basis staan van het groeiende succes van de vereniging.

Mijé Molenaers zou dit comité tot in de jaren negentig zeer verdienstelijk leiden.

De manier waarop de keuze van de stukken en de rolverdeling werden bekendgemaakt, kon al eens verschillen. Veel hangt ook nu nog af van het aanbod aan acteurs en hun kunnen. De vereniging heeft al gedurende meerdere tientallen jaren een peil bereikt dat liefst behouden blijft. Zo is het steeds weer moeilijk om de juiste mensen op de juiste rol te zetten, rekening houdend met hun prestaties en in de mate van het mogelijke ook met hun wensen.

Soms werd de rolverdeling bekendgemaakt op een algemene vergadering aan het einde van het seizoen. Andere keren werd iedereen op de hoogte gebracht via een (onpersoonlijk) schrijven. Meestal werden de leden echter door de voorzitter aangesproken.

Momenteel bestaat het keuzecomité uit John Seré, die de vergadering voorziet, Marcel Van Passel, Jos Steverlinck, Karel Tosseyn en Marc Gerards.

Een keuzecomité moet steunen op een reeks beoordelingen van stukken. Hiervoor werd rond 1990 een leescomité opgericht. Ieder lid kan tot dit comité toetreden. Op vraag van het keuzecomité lezen en bekijken deze leden stukken. Van hun bevindingen maken ze leesfiches waarop het keuzecomité zich kan beroepen.

Naast deze structuur bouwde de kring ook een toneelbibliotheek uit. In deze bibliotheek bewaart de vereniging haar brochures, beoordelingen, informatie over auteurs, naslagwerken, toneeltijdschriften en catalogi.

Het is de grote verdienste van Guy Vandermeulen dat de bibliotheek werd opgestart.

* * *

De Diestse cultuurraad (met als voorzitter John Seré) organiseerde in augustus 1992 een cultuurmarkt op en rond het openluchttheater. Op ongeveer hetzelfde moment vond in het Diestse begijnhof het "Europese sprookjesfestival" plaats. Het festival kreeg de titel "Er was eens ... 2000 jaar sprookjes". Het festival liep onder de hoge bescherming van Hare Majesteit Koningin Fabiola en de Europese commissie.

Speciaal voor deze gelegenheid repeteerden Karel Tosseyn, Mijé Molenaers, Marcel Van Passel en Paula Nyns aan een wagenspelsprookje.

Ze kozen voor "We moeten de heks verjagen".

Na optredens in de aula van het Cultuurcentrum en het openluchttheater zou dit stuk nog worden opgevoerd naar aanleiding van braderijen.

Karel Tosseyn werd in het seizoen 1992-1993 gevierd voor zijn 25-jarig toneeljubileum. Hij kreeg als lid van het keuzecomité de keuze van het eerste stuk van het nieuwe seizoen.

Karel opteerde "De zaterdagse vrijdag" van Gene Stone.

Voor deze gelegenheid haalde het Koninklijk Vlaams Toneel Carry Goossens binnen als regisseur. Hij doopte het stuk om tot "Het Oomssyndroom".

De productieleiding was in handen van Karels vriend Freddy Sannen. Samen met Karel traden Martine Fabré, Paula Nyns en Marcel Van Passel op.

Carry Goossens maakte van het stuk een zeer sober blijspel dat veel bijval kende bij het publiek.

Na de première werd Karel Tosseyn gehuldigd. De feestavond werd afgesloten met een receptie.

Karel Tosseyn en Marcel Van Passel.

Paula Nyns en Martine Fabré.

Karel Tosseyn

Karel Tosseyn zette zijn eerste "belangrijke" toneelstappen in zijn geboortestad Leuven bij de "Koninklijke Toneelkring De Dijlezonen". Eerder trad hij op bij "De Gulden Palm" en "De Goudbloem". Toen Karel zich in 1981 bij het Koninklijk Vlaams Toneel aansloot, had hij reeds 26 stukken op zijn palmares staan. Hij speelde zijn eerste rol als Valère de aanbieder in het stuk "Diplomaten op het oorlogspad".

Later werkte hij te Leuven nog mee aan successen als "Van de brug af gezien", "De kat op het spek", "Het lijk is zoek" en "De Paradijsvogels". In 1982 zou hij definitief afscheid nemen van de "Koninklijke Toneelkring de Dijlezonen".

In 1981 debuteerde hij bij het Koninklijk Vlaams Toneel in "Wanneer heb je mijn moeder voor het laatst gezien?".

Waar de meeste toeschouwers op dit ogenblik Karel het best kennen in komische rollen, moeten we toch vermelden dat Karel zich ook in het meer ernstige werk niet laat kennen.

Met het Koninklijk Vlaams Toneel behaalde Karel Tosseyn successen in onder andere "Pygmalion" (het openingsstuk in het Studiotheater), "Mijne schoonzoon is 'n Ollander", "De Goede Dokter" en vooral "De Wesp", waarin hij het "slachtoffer" speelde.

Geregeld voert Karel de regie bij gezelschappen in de nabijheid van Diest. Zo is hij huisregisseur bij de toneelvrienden uit Webbekom. Sinds enkele jaren is hij binnen het bestuur van de vereniging verantwoordelijk voor de bar en zetelt hij in het keuzecomité.

* * *

Het seizoen 1992-1993 werd gekenmerkt door het aantrekken van getalenteerde beroepsregisseurs.

De tweede productie van het seizoen zou worden geleid door Eddy Van Der Auwera.

"Agnes en God" was een van de best gebrachte dramatische stukken uit het KVT-repertoire.

We willen toch even de intrige van dit stuk van John Pielmeyer schetsen.

Agnes, een emotioneel labiele novice, vertoont de stigma's van Christus.

Als kind werd ze mishandeld door haar sadistische moeder. In het klooster brengt ze een kind ter wereld, dat later gewurgd wordt teruggevonden in een papiermand. De vrome Agnes (van het Latijnse Agnus: lam), die visioenen heeft en stemmen uit de hemel hoort, beweert zich niets te herinneren van de conceptie, de geboorte of de dood van de baby. De rechtbank stuurt een vrouwelijke psychiater (een afvallige katholiek die atheïst is geworden en een wrok tegen nonnen koestert) naar het klooster om uit te zoeken of Agnes toerekeningsvatbaar genoeg is om terecht te

staan voor doodslag. De antiklerikale arts, die als verteller en privé-speurder optreedt, geraakt steeds meer gefascineerd door Agnes. Tegelijk begint ze zich meer en meer vragen te stellen over haar eigen geloofscrisis. Er ontstaat een openlijk conflict tussen de dokter en de moeder-overste van het klooster, die de jonge novice in bescherming neemt. Ze wil geloven aan de mogelijkheid van een mirakel waarbij de conceptie zonder bevruchting zou hebben plaatsgevonden. Het hoogtepunt van het onderzoek wordt bereikt als Agnes onder hypnose de ontvangenis naspeelt. Uiteindelijk komt het gekwelde zelfonderzoek van de psychiater naar voren als het centrale thema van het stuk.

Marie Vanaudenhove vertolkte op een briljante wijze de rol van Agnes.

Claire Vanaudenhove en Mijé Molenaers stonden respectievelijk in voor de rollen van de psychiater en van moeder-overste.

Het concept van het decor en de belichting was bewust zeer sober gehouden om het spel volledig tot zijn recht te laten komen. Slechts een vierde van de scène werd benut en de belichting werd gerealiseerd met slechts zeven spots.

De klankband werd opgenomen door Willy Pirotte, met de medewerking van de sopraan Denise Hendrickx.

“Agnes en God” was een KVT-productie om te onthouden.

Eind 1992 kregen de toeschouwers van het Koninklijk Vlaams Toneel het wel wat moeilijk om het Studiotheater te bereiken omdat de Nijverheidslaan op dat ogenblik zowat herschapen was in een maanlandschap.

De werken zouden de toeschouwers nog de rest van het seizoen hinderen.

Het stadsbestuur riep 1992 uit tot het Crulsjaar. Het bestuur was op dat idee gekomen door het feit dat de gewezen Diestenaar Louis Cruls eind december 1892 met zijn missie de ligging van de nieuwe stad Brasilia bepaalde.

In opdracht van de stad Diest zette Rene Serval, gewezen regisseur bij het Koninklijk Vlaams Toneel, zich in om het historische toneelstuk "Brasilia ... daar waar "hij" 't wilde" te schrijven naar het leven van deze wetenschapper.

Voor het organiseren van een aantal activiteiten in de loop van dat jaar werd het Crulscomité opgericht. Dit comité had de wens geuit om het toneelstuk te creëren met de hulp van de drie Diestse toneelverenigingen.

Na enkele vergaderingen (want het bleek niet zo eenvoudig om deze drie verenigingen te laten samenwerken) gaven de drie besturen hun fiat voor de deelname.

Het Koninklijk Vlaams Toneel leverde zeven acteurs: Sam Huygens, Albert Vanaudenhove, Jean Geysen, Karel Tosseyn, Elise Vanaudenhove, Olivier Exelmans en Jerry Stalmans.

Ook in de technische begeleiding had de vereniging zijn aandeel. De KVT-decorploeg werkte mee aan het complexe decor. Gery Spirinckx en Luc Palmans stonden in voor de klank, die in het hele stuk belangrijk was. Denise Laureys hielp mee als toneelmeester. De drie voorstellingen hadden plaats op 17, 18 en 19 december in zaal Patria (het huidige Uilenspiegeltheater). De samenwerking tussen "Toneelkring E. Vounckx", "Uilenspiegel" en het Koninklijk Vlaams Toneel werd voor deze gelegenheid omgedoopt tot "Diestse Toneelunie".

Voor de derde productie "Alles voor de tuin" had het keuzecomité regisseur Peter Rouffaer voorzien.

Deze productie, die de noemer sociale zedenschets meekreeg, wist het publiek helemaal niet te boeien.

Het feit dat het stuk van de hand was van de wereldvermaarde auteur Edward Albee, garandeerde helemaal niet dat er ook een goede performance zou volgen. Ook het originele surrealistische decor kon de meubelen niet redden. Ondanks alle goede wil van de regisseur en de spelers bracht het stuk niet wat men ervan had verwacht.

In dit stuk debuteerden Luce Schepers en Freddy Sannen bij het Koninklijk Vlaams Toneel.

Veel werd goedgeemaakt door de laatste productie van het seizoen, het sprankelende blijspel "De Superman" van John Patrick.

Rudi Delhem was dat seizoen de vierde beroepsregisseur bij het Koninklijk Vlaams Toneel.

In "De Superman" staat de figuur van Peter Peeters centraal. Peter (vertolkt door Bart Muës) is een zielige figuur die de ene tegenslag na de andere te verwerken krijgt.

Op de dag dat hij per vergissing te horen krijgt dat hij niet lang meer te leven heeft, veranderen zijn gedrag en zijn verdere leven.

Rudi Delhem wist met dit stuk een avondje plezier op te bouwen.

Op een avond was Bart Muës echter het slachtoffer van een pijnlijk voorval. In een van de eerste scènes ging hij een gevecht aan met een inbreker (vertolkt door Marcel Van Passel). Tijdens hun gevecht wordt met een groot mes gedreigd. Gevechtdeskundige Rudi Delhem had hen het gevecht zo aangeleerd dat ze onmogelijk in contact met elkaar konden komen. Maar het ergste gebeurde. Bart raakte aan zijn hand ernstig gewond. Aanvankelijk speelde hij verder, maar na enige tijd moest het spel worden stilgelegd en ging Bart in behandeling bij een dokter. Toen hij terug op de scène verscheen, waren zijn eerste woorden: "Sorry, ik werd even opgehouden!" Dit ontlokte een spontaan applaus bij het publiek.

In het seizoen 1992-1993 werd het Tejaterateljee geleid door Willy Duts.

De nieuwe ploeg was grotendeels gewijzigd ten opzichte van de vorige generatie.

De zeven meisjes uit de vorige productie (Eva Vanderstraeten, Sophie Tulkens, Valerie Theys, Sylvie Venneman, Heidi Bosselaers, Kirsten Cools en Joke Corten) hadden het Koninklijk Vlaams Toneel verlaten. Van de drie jongens bleven Pascal Laureyn en Sam Huygens over. Wim Swinnen had net zoals de vrouwelijke leden een punt moeten zetten achter de theateractiviteiten wegens hogere studies.

De vereniging hoopt dan ook steeds weer dat een aantal leden van het Tejaterateljee na enkele jaren studies naar het Koninklijk Vlaams Toneel terugkeert.

Gelukkig werd de nieuwe groep aangevuld met een hele reeks nieuwelingen, waaronder - wonder boven wonder - vier jongens. In een regie van Willy Duts brachten ze "Jan Rap en zijn maat" van Yvonne Keuls.

Vanwege de algemene planning openden de Tejaterateljeeërs met hun stuk het seizoen 1993-1994. De voorstellingen hadden plaats op 3, 10 en 11 september 1993.

Alle deelnemers hadden een bijzondere inspanning geleverd, maar de eindvertolkingen kwamen niet homogeen genoeg over. Het harde en realistische verhaal over jongeren in een opvangcentrum was een te zware opdracht gebleken. Van de beginnelingen kon men onmogelijk verwachten dat ze een volavondstuk zouden brengen dat te vergelijken was met wat de "volwassenen" presenteerden.

Willy Duts naast zijn ploeg van het Tejaterateljee.

Een thriller brengen op het theaterpodium was niet zo eenvoudig meer. Het publiek was aan de onuitputtelijke effecten van film en televisie gewoon geraakt.

Het was dus niet zo gemakkelijk om in deze omstandigheden een thriller te vinden die in een theaterzaal past.

Het keuzecomité koos voor "Veronica" van Ira Levin, louter omdat het beantwoordde aan de nieuwe theatrale voorwaarde om zonder hoogstaande technische snufjes een pakkende verhaallijn te kunnen opbouwen.

De première van deze reeks voorstellingen vond plaats op 1 oktober 1993. In de rolverdeling stonden Jos Steverlinck, Mijé Molenaers, Karin Van Loo en Bart Muës.

Eddy Van Der Auwera regisseerde voor de tweede maal bij de vereniging. Hij bleek zeer geschikt voor het genre, daar hij zowel toneel als filmrealisatie had gestudeerd.

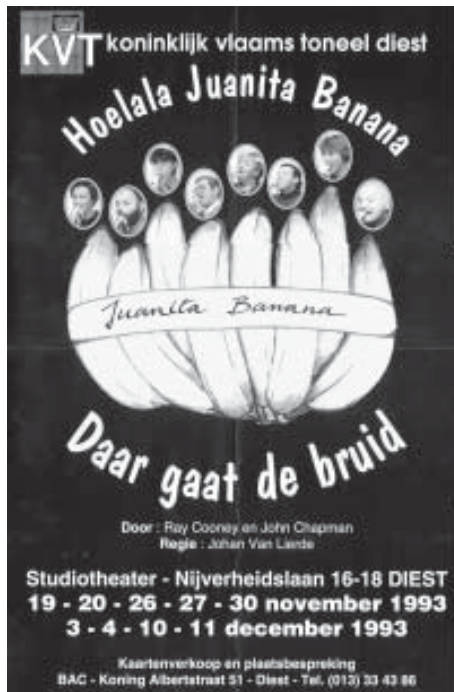
Links: Bart Mues, Carine Van Loo, Jos Steverlinck en Mijé Molenaers in "Veronica".

De tweede productie "Hoelala Juanita Banana" was een van de meest controversiële uit de geschiedenis van het Koninklijk Vlaams Toneel.

Regisseur Johan Van Lierde had het stuk "Daar gaat de bruid" van Ray Cooney en John Chapman omgevormd tot een burleske. Een deel van het publiek was wild enthousiast en een ander deel uitte vernietigende kritiek.

De regisseur had van het stuk enkel de plot overgehouden, die hij gebruikte als de rode draad van het geheel. Het stuk werd naar het Vlaanderen van de jaren zestig getransponeerd; De muziekkeuze maakte dit helemaal duidelijk. Johan Van Lierde was ervan uitgegaan dat het stuk niet zo sterk geschreven was. Vervolgens had hij de ganse productie opgevuld met visuele gags.

De scène was voor dit stuk volledig omgevormd. De originele blauwe scènedoeken waren allemaal verwijderd. Ze hadden plaats gemaakt voor repen witte plastiek.

*Hiernaast: Anita Van Nerum en
Albert Vanaudenhove in een
van hun gekste rollen.*

Rechts: Martine Fabré.

In het midden van het podium was er een “waterval” van meer dan tweehonderd kussens.

De kleding van de spelers kwam op het eerste gezicht regelrecht uit een atelier met carnavalskleding.

Alle acteurs leken een speciale tic te hebben, op twee rollen na. Albert Vanaudenhove en Katti Saenen waren de uitzonderingen. De regisseur had dit bewust zo gekozen. Het waren juist deze twee karakters die mekaar in het stuk vonden: de grootvader die uitgerangeerd werd, en de bruid waar op de dag van het huwelijk geen rekening mee wordt gehouden.

De hoofdrollen werden verder vertolkt door Jean Grooten als de verdwaasde vader en Martine Fabré als het droommeisje.

Het stuk werd tien maal opgevoerd en eindigde op 11 december 1993.

Op het einde van elke vertoning werden Albert Vanaudenhove en Jean Geysen op een ludieke manier in de bloemetjes gezet voor hun 60 jaar inzet voor het toneel.

Na afloop van het stuk kreeg voorzitter John Seré meerdere telefonische en schriftelijke reacties van boze toeschouwers. De voorzitter reageerde hierop door in de volgende editie van “Voetlicht” een passend antwoord te geven.

In zijn “Eerste woord”, dat het redactioneel verving, schetste hij de werkwijze van de vereniging met haar regisseurs. Het Koninklijk Vlaams Toneel heeft steeds opengestaan voor vernieuwende vormen van toneel. In deze optiek kiest het keuzecomité een regisseur die het voorgestelde stuk aanvaardt. Vanaf dan laat de vereniging de regisseur volledig vrij in de uitbouw van het stuk. Zo kan de regisseur zelfs de rolverdeling nog wijzigen. De resultaten worden nadien steeds beoordeeld.

Zo kwam het dat regisseur Johan Van Lierde in dit geval het stuk volledig omwerkte en hierbij het ridicule tot in het extreme doortrok. Het was niet zo dat het Koninklijk Vlaams Toneel afkerig stond tegenover het aanboren van een nieuw genre. Deze burleske was niet bepaald wat het publiek had verwacht, aangezien hiermee de normale programmering werd doorbroken.

In Antwerpen hadden enkele theatermensen van het "Fakkeltheater" zich samen met schrijver Herman Wolf ingezet om een stuk te creëren die de toenemende drugsproblematiek behandelde. Het eindresultaat was "Smack!".

Het "Fakkeltheater" koos de acteurs Rudi Delhem en Isabel Lybaert. Dramaturg Stef Driezen voerde de regie.

Het Koninklijk Vlaams Toneel had deze productie naar Diest gehaald om ook de Diestse scholen de gelegenheid te geven de confrontatie aan te gaan met deze realistische weergave van de drugsproblematiek.

Van maandag 24 tot en met woensdag 26 januari 1994 werden er in zaal 4 van het Studiocomplex vijf voorstellingen gegeven. Het stuk was niet alleen een signaal naar de jongeren toe. Ook voor de ouders werd er een avondopvoering gegeven. Na elke voorstelling konden de leerlingen (en de ouders) toepasselijke vragen stellen aan de acteurs.

Gedurende het jaar 1994 zou deze productie nog meer dan honderd maal over heel Vlaanderen worden opgevoerd.

*Links: de sleutelscène uit
"De Mon komt uit het prison".*

Voor de derde productie van het seizoen greep de vereniging terug naar een Ruud De Ridder. Voor het Antwerpse stuk "De Mon komt uit het prison" koos het keuzecomité een regisseur die vertrouwd was met dit soort stukken. Via het "Fakkeltheater" werd Koen Gonissen ingehuurd. Rudi Delhem, die eveneens verbonden was aan het "Fakkeltheater" en die goed bevriend was met Koen Gonissen, creëerde dit stuk eerder bij het "Echt Antwaarps Theater".

De voorbereidingen van dit stuk verliepen zo vlot dat er in de laatste weken meerdere repetities werden afgelast.

Het stuk had net zoals de vorige "De Ridder" maar één bedoeling en dat was de toeschouwers te vergasten op een avondje lachen.

De leerlingen van de afdeling publiciteit van het KTA2 uit Diest stonden in voor het ontwerp van de affiche.

De publieke belangstelling was enorm. Er werden twee extra voorstellingen ingelast. 1741 toeschouwers amuseerden zich in het Studiotheater.

Voor de laatste productie van het seizoen had het Koninklijk Vlaams Toneel een andere dimensie aan zijn theateractiviteiten toegevoegd. Het keuzecomité had in de voorbije jaren geoordeeld dat heel wat prachtige buitenlandse stukken niet in Vlaanderen terechtkwamen. Zo kende de productie "Steel Magnolias" al geruime tijd zeer veel succes in Broadway en bij talrijke Engelse gezelschappen.

Boven: Caroline Meerschaert, Elise Vanaudenhove, Martine Fabré en Claire Vanaudenhove.

John Seré werd zo bekoord door de filmversie dat hij er niet over kon zwijgen. Hij drong er daarom bij het keuzecomité op aan om dit stuk te programmeren. De vereniging ging dus op zoek naar een gepaste vertaling van dit stuk. Bij navraag bij het auteursbureau ALMO bleek het stuk echter niet beschikbaar te zijn in een Nederlandse vertaling. Het Koninklijk Vlaams Toneel nam daarom de stap om met de auteur Robert Harling in contact te treden. Via talrijke brieven met het advocatenkantoor van Harling kreeg het

Koninklijk Vlaams Toneel uiteindelijk de toelating voor vertaling en opvoering van deze Nederlandstalige creatie.

Op het einde van de onderhandelingen bleek dat er toch een vertaling bestond. Het Amsterdamse gezelschap dat dit had verwezenlijkt, was bij gebrek aan de juiste actrices er echter niet in geslaagd om het op te voeren.

Het was niet zo evident dat een amateurgezelschap als eerste de rechten van een creatie toebedeeld kreeg. Normalerweise wordt in Vlaanderen een stuk eerst door een beroepsgezelschap gecreëerd. Pas daarna geeft het auteursbureau (in dit geval Almo) het stuk vrij aan amateurgezelschappen.

Tijdens de langdurige onderhandelingen (meer dan een jaar) had Roger Hondshoven niet stilgezeten. Hij had het volledige stuk vertaald, hertaald en naar Vlaanderen getransponeerd.

De spelersploeg en regisseur Rudi Delhem hadden tijdens de repetities constant de teksten aangepast.

Het theaterwerk van Harling was ook al verfilmd en had langs deze weg bekendheid verworven bij het grote publiek. In de ontroerende melodramatische film speelden onder andere Julia Roberts, Dolly Parton, Shirley MacLaine, Olympia Dukakis, Daryl Hannah en Sally Field.

Bij het Koninklijk Vlaams Toneel werden de rollen vertolkt door Martine Fabré als de kapster, Caroline Meerschaert als het hulpje in het kapsalon, Claire Vanaudenhove als de rijke dame, Patricia Schulz als de moeder, Elise Vanaudenhove als haar mooie dochter en Mijé Molenaers als de excentrieke Louise Beckers.

Voor Patricia Schulz liet zich opmerken met haar geladen vertolking van de moederrol.

Aan het decor had de decorploeg onder leiding van Eddy De Weirde grote zorg besteed. De Bühne werd helemaal tot een kapsalon omgebouwd.

De productieleiding berustte bij Walter Janssens.

Na de opvoeringen bij het Koninklijk Vlaams Toneel (van 15 april tot en met 7 mei 1994) werd "Magnolia's" in een vertaling van Roger Hondshoven door het auteursbureau ALMO vrijgegeven. Vanaf 1995 werd het stuk in deze vorm geregeld opgevoerd in Vlaanderen. Omdat het Koninklijk Vlaams Toneel in een bioscoopcomplex huist, was het niet moeilijk om in samenspraak met de plaatselijke filmclub "Altrakine" de vertoning van de film "Steel Magnolia's" te regelen. Deze filmvertoning werd uiteraard door een hele schare KVT-leden bijgewoond.

Het seizoen 1993-1994, dat van start was gegaan met de slogan "Spetterend Spektakel", had zijn verwachtingen ingelost. Vooral "Hoelala Juanita Banana" had zijn spetterende karakter getoond.

Het seizoen 1994-1995 moest als tiende seizoen in het Studiotheater feestelijk van start gaan, maar het begon in mineur. Voor haar eerste productie "Foei ... meneer de minister", een komedie van Michael Pertwee, had de vereniging de regie toevertrouwd aan Koen Gonissen. Het vorige seizoen had hij met groot succes de teugels in handen genomen van "De Mon komt uit het prison". Naarmate de repetities vorderden, werd de spelersgroep meer en meer geconfronteerd met de persoonlijke problemen van de regisseur. Een week voor de première escaleerde dit in een zwaar conflict. Na een woordenwisseling verdween Koen Gonissen voorgoed.

De productie zelf bleef met een heleboel problemen achter. Na een korte pauze en enkele drankjes besloot de ploeg ermee door te gaan en zich voor 200% in te zetten, opdat het seizoen goed zou kunnen starten. Nog diezelfde avond werd het decor al aangepast. 's Anderendaags werd de hulp ingeroepen van regisseur Jos Steverlinck en na een weekje zwoegen ging de productie op de geplande datum van start.

Boven: Willy Prinsen in slaap in de kast.

Vele scènes in het stuk speelden zich af in, rond en onder het bed. De foto onder toont Luce schepers, Marie Vanaudenhove en Anita Van Nerum die menige uren onder het bed doorbrachten.

Het gekke van de situatie was dat de meerderheid van het publiek van de hectische totstandkoming niets heeft gemerkt. Op enkele technische schoonheidsfoutjes na (zoals het niet meer opengaan van de kleerkast en het naar beneden donderen van de deurtelefoon) verliep alles vrij "normaal".

De cast, bestaande uit Marc Gerards, Karel Tosseyn, Katti Saenen, Freddy Sannen, Luce Schepers, Willy Prinsen, Marie Vanaudenhove en Anita Van Nerum, had met dit stuk een extra inspanning geleverd.

Jos Steverlinck was in de volgende productie “De leraarskamer” terug van de partij. Na zijn puike prestatie met “Mijne Papa” had de vereniging hem de regie toevertrouwd van dit bijzondere stuk van Liliane Wouters.

De schrijfster laat het stuk afspelen in de leraarskamer van een lagere school. Tijdens de samenkomsten van het lerarenkorps in hun toevluchtsoord komen de huiselijke en professionele problemen naar boven. Dit gegeven vormt het kader waarin de misnoegdheid en de moedeloosheid van sommige leraars worden uitgedrukt. Wanneer een pas afgestudeerde leerkracht zich komt aanmelden voor de vervanging van een zieke collega, krijgt hij de volle lading. Hoewel dit op het eerste gezicht tamelijk dramatisch klinkt, zaten de dialogen vol humor. Het publiek was haast constant aan het glimlachen en in elf van de twaalf taferelen werd er meermaals luidop gelachen. De spelersgroep kreeg na afloop van deze elf taferelen telkens weer een applaus. Onderling hadden ze de uitdaging aangegaan om ook voor het twaalfde tafereel een applaus uit te lokken. Het is echter nooit gelukt. Het was bijna onmogelijk omdat deze scène met de dood van een collega in mineur eindigde. De cast bestond voor de helft uit mensen die beroepshalve in het onderwijs stonden: Willy Duts, Jean Grooten en Marcel Van Passel. Ze werden bijgestaan door Maria Brams, Bart Muës en Patricia Schulz.

Tussen de taferelen in werden met de hulp van Bram Van Buitenen dia's vertoont van het schoolleven.

*Begin januari houdt de vereniging een
nieuwjaarsreceptie. Jean Geysen is
steeds de aperitiefbrouwer van dienst.
Hier ziet u hem in volle actie.*

Op 3 februari 1995 ging "Lieve Vrienden" in première. Na Rudi Delhem en Koen Gonissen werd weer een regisseur van het "Fakkeltheater" ingehuurd. Stef Driezen nam de regie van dit dramatische stuk op zich.

De "dramatiek" schuilde al in de voorbereidingen van de productie. Zo moest het aantal voorstellingen vanwege de planning worden herleid tot acht. Bovendien kreeg Freddy Sannen, een van de spelers, op weg naar een repetitie een zwaar ongeval. Hij werd in een laat stadium vervangen door Alex Ternier, die dezelfde rol voordien in Lummen had vertolkt.

Daarenboven werd Marleen Reynders tijdens een van de voorstellingen zodanig ziek dat ze moest passen voor het laatste tafereel. Tijdens de pauze wisten de spelers onder leiding van regisseur Jos Steverlinck het stuk zo aan te passen dat Marleen "uit het stuk werd geschreven".

Sam Huygens en Alex Ternier.

De auteur Reginald Rose, die wereldwijde bekendheid verwierf met zijn "Twelve angry men", brengt in "Lieve vrienden" vier echtparen bij elkaar voor een van hun gebruikelijke avondjes. De oorspronkelijk opgezette poging om het huwelijk van het jongste echtpaar te redden, brengt ook bij de andere koppels (tot dan toe verholen) spanningen aan de oppervlakte. Zo mondt het "gezellig" avondje in een bittere confrontatie uit.

In het stuk trad naast Alex Ternier ook Magda Truyens als gast op. De productie kende een matige opkomst van iets meer dan duizend toeschouwers.

Vlak na het derde stuk stond de jeugdproductie "Junglebook" geprogrammeerd. Wannes Vanderstukken, de bezieler van het Tejaterateljee, zou de KVT-jongeren weer regisseren. Het werd het tot nu toe grootste succes van het Tejaterateljee.

Voor deze gelegenheid was de scène omgebouwd tot een jungle van metalen buizen.

De regisseur had geopteerd om niet met dierenmaskers te spelen. De dieren zouden met kleine accessoires gestalte krijgen. Zo droeg de figuur van Ka de slang bijvoorbeeld een lange boa rond haar nek. In deze groep jongeren zat veel talent. Opmerkelijk waren Roel Vanderstukken als Balou de beer, Lies Gheyskens als Baghera, Nele Muës als de kolonel van de olifanten en Marijke Coppens als Ka de slang. De zang van Barbara Vastenavond (als "mensenmeisje") sneed door merg en been.

De visueel sterke scène met de gieren (Barbara Vastenavond, Florent Petrisot, Niki Raes en Tom Leyssens) deed de meeste toeschouwers gieren van het lachen (zie foto hieronder).

Onder: de affiche van "Junglebook", hier gehandtekend door alle deelnemers.

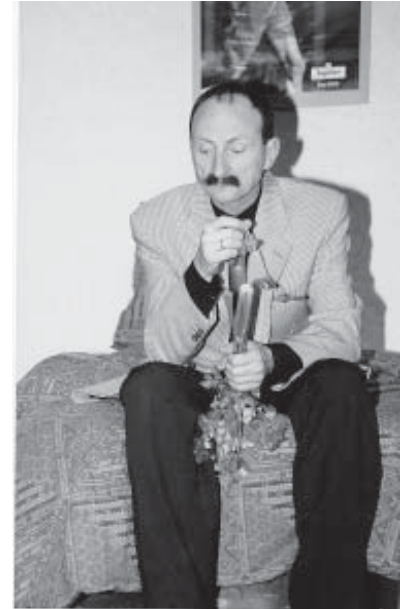

Rechts: Jos Holsbeek van de Hoeledense Culturele Jeugd.

Met de hoofdrol van Mowgli waren echter wat problemen gerezen. Zo moest Mathieu Exelmans kort voor de première worden vervangen. Jos Holsbeek van de Hoeledense Culturele jeugd studeerde de rol in minder dan vier dagen in en zorgde zo voor een passende vervanging. Door dit contact met deze vereniging ontstond een samenwerking tussen beide kringen, die vooral in het latere “De Parochie van Miserie” tot uiting zou komen. “Junglebook” was maar tweemaal geprogrammeerd. De publieke opkomst overtrof echter alle verwachtingen. Telkenmale zat de zaal overvol. Het bestuur besliste daarom dat er nog meer voorstellingen moesten komen. Vanwege een drukke programmering gingen deze voorstellingen pas door op 8 en 9 september 1995. Dit liet wel enkele verschuivingen toe in de rolverdeling, aangepast aan de samenstelling van het nieuwe Tejaterateljee.

Na “Magnolia’s” bracht het Koninklijk Vlaams Toneel met “Twee en twee is sex” een tweede eigen Nederlandstalige creatie, naar de Engelse komedie van Richard Harris en Leslie Darbon. Ditmaal had Jos Steverlinck de Nederlandse vertaling onder zijn hoede genomen. Jos Steverlinck was in dit seizoen wel erg actief geweest. Vóór deze productie was hij op het laatste nippertje ingesprongen voor de regie van “Foei ... meneer de minister”, had hij de regie gevoerd van “De leraarskamer” en had hij opgetreden in “Lieve vrienden”. Dirk Tytgadt (voor het eerst aan het werk bij het Koninklijk Vlaams Toneel) regisseerde met glans deze komedie. De productie was aangekondigd als “probleemloos ongecompliceerd vermaak”, en dat was het ook. Vooral de komische scènes tussen Marcel Van Passel en Karin Van Loo zorgden voor de nodige lachsalvo’s bij het talrijk opgekomen publiek.

Het seizoen 1994-1995 kreeg nog een vervolg.

Op 19 en 20 mei 1995 trad Rudi Delhem op met de monoloog “Zij en Ik”. Rudi had het stuk van Michel Boujenah zelf vertaald en bewerkt.

Hoewel de opvoeringen schitterend waren, vond het KVT-publiek zijn weg niet naar het Studiotheater. Het Koninklijk Vlaams Toneel bezit heden ten dage geen publiek meer voor haar gastvoorstellingen. De periode dat de gastvoorstellingen een groot succes kenden bij het Koninklijk Vlaams Toneel, lag blijkbaar al een tijdje achter de rug. De vereniging staat nog steeds open voor gastvoorstellingen, maar de drukke agenda laat dat niet zo gemakkelijk toe. Elk seizoen, dat loopt van september tot mei, staan er immers vier eigen producties op het programma, die elk vier weken lopen. Neem daar dan nog het feit bij dat de acteurs en de technische ploeg een tweetal weken nodig hebben voor de opbouw van de decors en de repetities op de scène, dan blijkt het haast onmogelijk om nog een andere productie binnen deze periode te laten doorgaan. Het is zelfs elk jaar moeilijk

om geschikte data te kunnen vinden voor de jeugdproductie. Gelukkig kan de vereniging op een grote spelersgroep rekenen, zodat tegelijkertijd aan meerdere producties kan worden gewerkt. Het is zelfs een grote luxe om een seizoen zo te kunnen samenstellen dat er geen enkele acteur of actrice tweemaal moet optreden. Het probleem waar de meeste verenigingen mee kampen, en zo ook het Koninklijk Vlaams Toneel, is de samenstelling van een technische en administratieve ploeg die van augustus tot juni in de weer is.

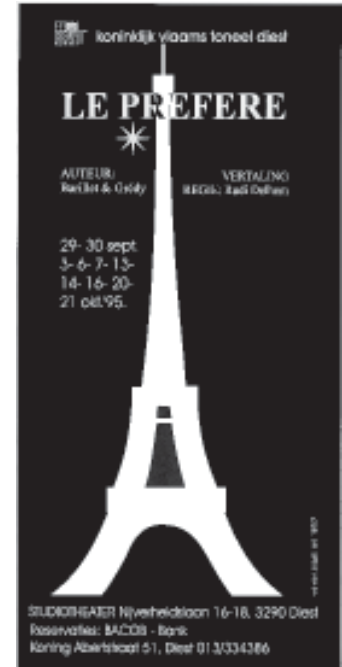
Vijf maal per seizoen houdt de vereniging een "werkvergadering". Op deze samenkomsten worden de tijdschriften verstuurd. Door een gebrek aan ruimte moet zo een vergadering al eens op de scène plaatsvinden.

De spelersgroep van het eerste stuk van het seizoen 1995-1996 begon al in mei met de repetities. Van alle producties worden er minstens vijfendertig tot veertig repetities gehouden. In het begin komen de deelnemers tweemaal per week samen. Na een zestal weken verhoogt het aantal bijeenkomsten tot drie per week. Wanneer de vakanties van de spelers in acht worden genomen (en zeker de zomervakantie), dan is het tegenwoordig haast noodzakelijk om al in mei een aantal avonden aan de uitbouw van het stuk te werken.

Zo kwam het dat Rudi Delhem bijna niet meer weg te denken was in het Studiotheater. Aan hem was de regie van "Le Préféré" immers toevertrouwd. Dit lag voor de hand aangezien Rudi zelf de "hertaling" van dit Franse stuk had gemaakt. Het Koninklijk Vlaams Toneel vond het dan ook een hele eer om de Nederlandstalige creatie te mogen opvoeren.

De hoofdrollen werden vertolkt door Karel Tosseyn en Cato Cleeremans. Cato had zich pas bij de kring aangesloten en debuteerde al onmiddellijk met succes in een hoofdrol. Het spreekwoord "De appel valt niet ver van de boom" was op Cato van toepassing, want later op het seizoen zou de vereniging ook met haar talentrijke vader Yves Cleeremans kennismaken. Marijke Coppens, Kim Tosseyn en Pascal Laureyn kregen als anciens uit het Tejaterateljee de kans om hun talent te tonen. Het bestuur achtte zich zeer tevreden met de behaalde "kijkcijfers" van deze productie. Het abonnementenaantal was terug in de lift en op veertien na kwamen alle abonnees ook naar een van de voorstellingen kijken. Het Koninklijk Vlaams Toneel had sinds zijn intrede in het Studiotheater steeds kunnen rekenen op een groot aantal abonnees; zeg maar vaste klanten.

Boven: de stijlvolle affiche in een ontwerp van Anita Laureys.

Links: Cato Cleeremans, Karel Tosseyn, Claire Vanaudenhove en Marijke Coppens.

Na "Le préféré" richtte het Koninklijk Vlaams Toneel in samenwerking met de provincie Vlaams-Brabant het eerste Provinciaal Jeugdturnooi in. Dit turnooi stond open voor jongeren van dertien tot achttien jaar die een dialoog wensten op te voeren. Het eerste turnooi kende een groot succes. Het lag in de bedoeling van het Koninklijk Vlaams Toneel en van het toneelverbond voor Vlaams-Brabant en Brussel om dit turnooi elk jaar bij een andere vereniging te laten plaatsvinden. Bij gebrek aan belangstelling richtte het Koninklijk Vlaams Toneel ook het tweede turnooi in. De belangstelling van de jongeren was echter niet meer zo groot. Bij gebrek aan voldoende deelnemers werd de wedstrijd afgelast. In de loop van het seizoen 1997-1998 zag het Koninklijk Vlaams Toneel af van een derde organisatie. Door de inrichting van het jubelseizoen was de kalender immers al overvol.

*Raf Van Attenhoven, Freddy Sannen,
Tilly De Wit, Anita Smitt en
Jef Ceulemans.*

*Mijé Molenaers, Bart Muës en
Caroline Meerschaert.*

Na enkele jaren afwezigheid stond er nog eens een "stuk met een vraagteken" op het programma. Het keuzecomité koos ditmaal voor "Het haar van de hond" van Hugo Claus.

De spelersgroep was samengesteld uit Raf Van Attenhoven, Caroline Meerschaert, Freddy Sannen, Bart Muës en Mijé Molenaers.

De zeer ervaren regisseur Jef Ceulemans was vereerd toen hij eindelijk naar eigen zegge "zijn Claus mocht doen".

"Het haar van de hond" behoort ongetwijfeld tot de toppers van de lange geschiedenis van het Koninklijk Vlaams Toneel. Vooral de jongeren Raf Van Attenhoven, Caroline Meerschaert en Bart Muës hadden hier een groot aandeel in.

Jef Ceulemans pakte uit met een totaalconcept. Dit was onder andere terug te vinden in het decor, dat bestond uit een bar in Chinese stijl, bonsais en meubelen inbegrepen.

De kring was fier te mogen vaststellen dat dit ernstige stuk zeer veel toneeliefhebbers had aangetrokken. Dit bevestigde het vermoeden dat het KVT-publiek was samengesteld uit liefhebbers van de gulle lach en van het serieuze genre.

Links: Inny Van Schoubroeck en Kim Tosseyn.

Linksonder: Els Van der Velpen en Tom Leyssens.

Rechtsonder: Caroline Gerards en Marijke Coppens.

Op 26 en 27 januari en op 2 februari 1996 traden de jongeren van het Tejaterateljee op met "Bed Stories". Deze productie was ontstaan door een workshop onder leiding van Riet Lenaerts. De regisseuse was uitgegaan van het boek "De meisjeskamer" van Geertrui Daem. Daarna had ze de jongeren de kans gegeven om er hun "Bed Stories" van te maken. Ze bewerkten en schreven zelf de teksten. Ook in de bewegingsregie en de muziekkeuze hadden ze een groot aandeel.

De regieassistentie werd behartigd door Tejaterateljee-ancien Anja Peeters-Saenen.

Marc Gerards had vanuit het bestuur de opleiding van de jeugd ter harte genomen. Tot op heden doet hij de algemene coördinatie.

Op 1 maart 1996 ging “Saldo Mortale” voor elf voorstellingen van start.

Het betrof een miniproductie met een minimum aan acteurs.

Hiermee bedoelen we dat de cast enkel bestond uit Jos Steverlinck, Marc Gerards, Martine Fabré en Anneleen Leenaerts. Regisseur Jos Van Geel werd bijgestaan door Katti Saenen, die de assistentie en de productie op zich nam. Bob Bonroy verzorgde de techniek.

De programmering van deze kleine productie had alles te maken met het slotstuk van het seizoen.

De hele vereniging was al maanden bezig geweest aan de

voorbereidingen van de megaproductie “De parochie van miserie”.

Naast een zeer grote spelersgroep vereiste dit stuk een enorme inspanning van de kleedsters, de accessoiristen en niet het minst de decorploeg.

Het stuk van Jan Christiaens naar een boek van John Wilms speelde zich oorspronkelijk af in de Antwerpse volkswijk het Sint-Janskwartier. In 1971 had Walter Tillemans de productie bij de “KNS” gecreëerd.

Het verhaal speelt zich af in een arbeidersmilieu rond 1900. De rode draad doorheen het stuk is de geschiedenis van Zotte Rik en zijn moeder Mie Citroen. Het stuk kan worden omschreven als een fresco met thema's als armoede, de loting, de opkomst van de socialisten, de franskiljons en het gevecht van de kleine man tegen het onrecht dat hem wordt aangedaan.

In samenwerking met regisseur Ronny Verheyen werd het stuk naar Diestse toestanden herwerkt. Marcel Van Passel ging hiervoor te rade bij Diestkenner Leon De Boeck. Die vertelde uitvoerig over het Sint-Jansveld, het koerke, de schoep, de schuif en andere toestanden uit het verleden van onze stad.

Ronny Verheyen en Anita Laureys begonnen al vrij vlug met het bespreken en uittekenen van de plannen van de decors. Na een serieuze bestelling van hout kon de opbouw beginnen. Voor de decorschilderingen kon de technische ploeg op de hulp van kunstschilder Edward Moons rekenen.

De rekwisiteurs gingen op zoek naar een reeks oude spullen, gaande van wastobben tot en met een handpomp.

Een beschrijving van het decor zou ons te ver leiden. Hiervoor verwijzen we naar de foto's.

De oorspronkelijke muziek, dertien liederen van Wannes Van de Velde, bleef behouden. De spelersgroep startte zijn eerste repetities onmiddellijk met de zang. Hiervoor had de vereniging de hulp ingeroepen van Wilfried Uten, de leider van het plaatselijke Jochemkoor.

Voor het invullen van de rolverdeling ging het Koninklijk Vlaams

Toneel op zoek bij bevriende verenigingen. Uit het toneelgezelschap "De Culturele Hoeledense Jeugd" kwamen Jan en Jos Holsbeek, Ilse Janssens en Eva Dierckx.

Van de toneelkring uit Webbekom traden Marc en Geert Prinsen op. Verder speelden er heel wat jongeren uit het Tejaterateljee mee en vervoegden meerderen zich bij de KVT-spelersgroep: Simone Daems-Gheyskens (de echtgenote van oud-voorzitter Armand Daems), Carl Alberty (die lang niet meer op de planken had gestaan), Ivo Goffin en Jos Wellens (vroeger lid van de kring), Remy Verheyen (vader van de regisseur), Laurent Jonckers, Els Van Attenhoven en Yves Cleeremans (allen nieuw bij het Koninklijk Vlaams Toneel), Frederick Scheys, Jochem Smets, Jimmy Van Orshoven, Sven Jacobs en Bart Van Thienen (nieuwe jongeren).

In de productie speelden ook enkele kinderen mee. Deze werden gezocht in de gezinnen van de werkende leden. Zo traden Vroni en Geoffrey Spirinckx, Marie en Antony Sprockeels en An De Weirdt voor het eerst op.

Een scène op het marktplein, tijdens de loting.

Anette Swinnen, Charly Timmermans, Jos Steverlinck en Hilda Windmolders zorgden voor live muziek. Tijdens de loop van de productie kregen ze extra hulp van Armand Jonckers.

De hoofdrollen werden vertolkt door Marcel Van Passel (Zotte Rik), Jan Holsbeek (Blinde Mus), Simone Gheyskens (Mie Citroen), Carl Alberty (Lange Sander), Ivo Goffin en Remy Verheyen (Beir), Paula Nyns (Bertha), Anita Van Nerum (Trees), Karin Van Loo (Josephine) en Maria Brams (Virgenie).

Uiteraard waren alle "kleinere" rollen even belangrijk in het stuk. In totaal werden de 69 rollen door 43 verschillende spelers vertolkt.

De regieassistentie en de productieleiding (voor een keer te lezen als lijding) werden met succes uitgevoerd door Tilly De Wit. Reeds meerdere malen had Tilly bewezen dat ze de geknpte persoon was om een dergelijke grote onderneming de baas te kunnen. In het latere jubelseizoen zou Tilly ook aangezocht worden voor de leiding over "De ingebeelde zieke".

De decorploeg had weer een prachtig schouwspel afgeleverd.

De vereniging heeft door de jaren heen steeds op meerdere goed werkende decorploegen kunnen rekenen.

In de begijnhofperiode was het eerder een collectief dat bij elke productie opnieuw ontstond. De eerste gestructureerde leiding over deze ploegen kwam er dankzij onder andere Willy Fabré en John Seré.

Bij de overgang naar het Studiotheater zou de bestaande decorploeg het even moeilijk krijgen. Toch bouwde de vereniging stilaan een van haar beste teams uit. Door het feit dat ze overdag veel tijd konden vrijmaken, ontstond er een uitgebalanceerd team met John Seré, Louis Bondroit, Jean Geysen, Jef Binnemans en Denis Vlayen. Samen realiseerden ze prachtige decors.

Toen deze ploeg ermee stopte, stond het Koninklijk Vlaams Toneel terug voor een probleem.

Deze lacune zou echter niet zo lang duren. Rond Eddy De Weirde bouwde zich immers een nieuwe ploeg op die wondermooie zaken kan realiseren. Deze ploeg bestaat voornamelijk uit Otto Schulz, Tony De Leuze, Jef Gombeer, Yvan 'T Joen, Guido Leemans en Staf Huygens.

"De parochie van miserie" was een van hun grote realisaties. Het decor zou het jaar nadien nog worden gebruikt voor de opbouw van het "Klokkenluidersdorp", een speciale reclameactie van Studio Diest voor de Walt Disney-speelfilm "De klokkenluider van de Notre-Dame".

Naar aanleiding van "De parochie van miserie" deed de vereniging een nieuwe investering in haar lichtinstallatie. Zo kocht ze een reeks nieuwe projectoren aan. Tevens restaureerde ze enkele spots die nog afkomstig waren uit zaal Casino.

Links: het moment waarop de pastoor (Yves Cleeremans) een bezoek brengt aan de vrouwen van de arbeiders.

Midden: een totaalbeeld van de monumentale scène.

Onder: de lotelingen.

Cijfermatig is "De parochie van miserie" de grootste productie uit de naoorlogse geschiedenis van het Koninklijk Vlaams Toneel. (Voor deze berekening laten we de reisvoorstellingen uiteraard buiten beschouwing.) Het werd dertien maal voor een "overvolle" zaal opgevoerd.

Artistiek was het een even grote topper.

De grote bende medewerkers en spelers sloot de productie af met een gezellig samenzijn.

Boven: Yves Cleermans die voor een keer nog eens in de rol van pastoor kroop. Hij vertelde echter heel andere dingen.

Rechts: Jos Steverlinck en Paula Nyns die een medley brachten van nummers uit de Golden Sixtees, wat tevens het thema was van die KVT-Dag. De hele bedoening vond plaats in het decor van "De Parochie".

Het seizoen werd ook in 1996 besloten met een "dag van het KVT". Voor de gelegenheid organiseerden de echtgenotes van enkele feestcomitéleden (Patricia Schulz en Anita Smitt) deze dag.

Het feestcomité (Luc Vermandel, Marc Gerards, Eddy De Weirde en Gery Spirinckx) had zich enkele jaren voordien omgedoopt tot "de feestneuzen". Hun vrouwen reageerden hierop door zichzelf "de feestlippen" te noemen.

Hun organisatie was prima, maar voor het eerst in al die jaren regende het van 's morgens tot 's avonds.

Het avondspektakel stond in het teken van het net afgelopen "De Parochie van Miserie". Na afloop van de "show" klonken meerdere liederen uit deze productie nogmaals uit de kelen van de deelnemers.

* * *

Het laatste dat we u in deze uiteenzetting willen geven, is een overzicht van het voorbije seizoen, dat allicht nog fris in het geheugen zal liggen bij de trouwe toeschouwers. Het seizoen 1996-1997 werd gekenmerkt door de buitengewoon geslaagde opvoering van "Equus" en door de voorbereiding op het jubelseizoen.

Het seizoen startte in september 1996 met "Rijen en Vrijen". Voor de regie van deze komedie deed de kring een beroep op René Meuwis.

Als tweede productie volgde het succesvolle "Equus" van Peter Shaffer.

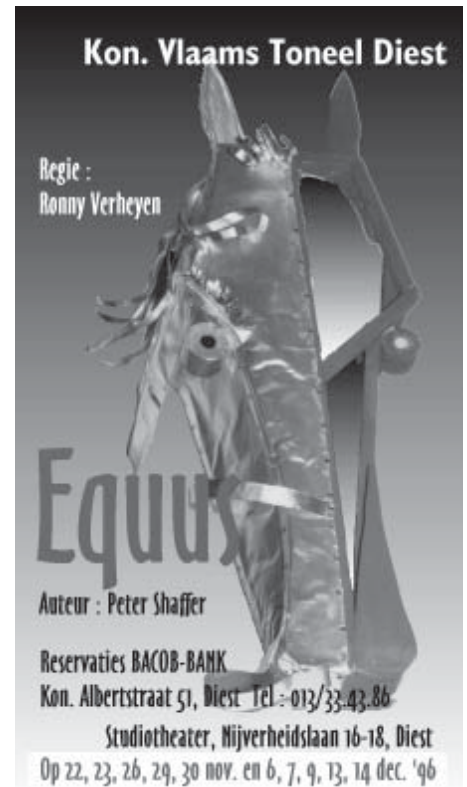
Oorspronkelijk stond dit stuk op het programma van het jubelseizoen, maar gezien de ernstige inhoud verkoos het keuzecomité in laatste instantie om het een seizoen naar voor te schuiven.

In een regie van Ronny Verheyen groeide dit stuk uit tot een van de beste prestaties van het Koninklijk Vlaams Toneel. Het kon op dezelfde hoogte worden geplaatst als bijvoorbeeld "Het dagboek van Anne Frank" en "Agnes en God".

In "Equus" leverden onder andere Willy Duts, Camille Meerschaert en Bart Muës uitzonderlijke prestaties. Camille Meerschaert was na een lange afwezigheid eindelijk terug van de partij. Willy Duts zou zich vanaf dan vast aan het Koninklijk Vlaams Toneel verbinden. Deze "aanwinsten" zullen in de komende jaren zeker nog worden ingeschakeld. "Equus" werd gekenmerkt door de speciale uitbouw van het decor, de belichting en de klank.

Voor een ernstig stuk kende het een enorme volkstoeeloop. Voor een keer belichtte zelfs Radio 2 Vlaams-Brabant deze productie uitvoerig in haar regionale cultuurnieuws.

We weten dat de woorden “een van de beste, grootste ... prestaties” herhaaldelijk voorkomen in de tekst. Objectief bekeken moeten we echter toch vaststellen dat er gedurende de laatste vijftien jaar door het Koninklijk Vlaams Toneel ook meerdere “beste, grootste ... prestaties” werden geleverd.

Dit succes werd onder andere behaald door het feit dat de vereniging over een van de beste accommodaties kon beschikken. De uitbouw van het Studiocomplex onderging in de loop van de jaren grondige wijzigingen. In 1984 bestond het complex uit drie zalen. In 1997 is het bioscoopaanbod uitgegroeid tot zeven zalen. De structuur van de n.v. “Studio Diest” en die van de n.v. “Groep KVT” zijn vrij ingewikkeld en gezien het karakter van de vennootschapsvorm niet publiek.

Het Koninklijk Vlaams Toneel (de v.z.w.), is een van de aandeelhouders in de hele structuur. Zodoende geniet de vereniging een tikkeltje mee van het succes van de bioscoopuitbating en de steeds weer verbeterende wijzigingen in de accommodatie van het Studiocomplex.

Zo werd er enkele jaren geleden aan de KVT-foyer een veranda bijgebouwd, die aan nog meer toeschouwers de mogelijkheid biedt om ten volle van het après-théâtre te genieten. Het jaar nadien werd, na een financiële impuls van de vereniging zelf, de scènevloer volledig veranderd.

De toeschouwers kunnen bovendien rekenen op een gegarandeerde parkeerplaats; iets wat bijvoorbeeld in de begijnhofperiode niet zo evident was.

Voor de grootse prestaties kon het Koninklijk Vlaams Toneel verder op een grote groep acteurs en actrices rekenen.

Ook inzake het artistieke beleid werd er zowel vanuit het bestuur als vanuit het gedelegeerde keuzecomité bijzondere aandacht besteed aan de kwaliteit van de gekozen en opgevoerde stukken. Er werd dikwijls niet op een frank gekeken om beroepsmensen aan te kunnen trekken voor de regie. Tot op heden heeft dit, op enkele uitzonderingen na, altijd resultaat opgeleverd.

* * *

*Boven: "Mistero Buffo"**Midden: "Liefde half om half"**Onder: "Het begon op de eerste lentedag".**Allemaal beelden uit het seizoen 1996-1997.*

Het Tejaterateljee bestond in 1996 uit 28 leden. Dat seizoen waren ze opvallend aanwezig met hun voorstellingen van "Mistero Buffo". Onder leiding van Ronny Verheyen, die bijna zes maanden in het Studiotheater had gewoond, hadden ze zelf "Mistero Buffo" van Dario Fo bewerkt. Met fierheid toonden ze hun productie aan het grote publiek. De regionale televisiezender ROB wijdde een lange uitzending aan hun drie opvoeringen.

Naar aanleiding van de Oranjefeesten kreeg het Tejaterateljee op 17 mei 1996 bovendien de kans om in de Sint-Joriszaal van het stadhuis een verkorte opvoering van deze productie te brengen.

Het seizoen 1996-1997 werd afgesloten met twee komedies van een uiteenlopend genre.

In februari ging "Liefde half om Half" in een regie van Wannes Vanderstukken in première, en op 11 april 1997 stond "Het begon op de eerste lentedag" op de affiche.

Tijdens de voorbereidingen van de laatste productie zouden de acteurs het trouwens nog moeilijk krijgen, daar de regisseur vanwege een ernstige ziekte verstek moest laten gaan. Martine Fabré en Marc Gerards, die de hoofdrollen voor hun rekening namen, konden gelukkig op hun jarenlange acteerervaring bij het Koninklijk Vlaams Toneel rekenen om het tot een goed einde te brengen. In deze productie debuteerde Ludo Cox bij de vereniging.

Ondertussen baarden de uitbouw en de sponsoring van het jubelseizoen het bestuur en het speciaal voor het jubelseizoen opgerichte "Comité 150" zorgen. Sinds geruime tijd kwamen ze geregeld samen om het feestseizoen voor te bereiden. Door middel van enkele brunches op zondagmorgen werden ook de actieve leden op de hoogte gehouden van de stand van zaken.

Dit boek is het resultaat van een van de doelstellingen die het comité steeds heeft nagestreefd.

We hopen dat we de verwachtingen van het comité, maar zeker die van u, lezers, hebben ingevuld.

Voor de dankwoorden, die uiteraard bij dit totaalproject horen, verwijzen we naar het slotwoord.

Toch willen we hier reeds onze grote dank uitdrukken aan wijlen Albert Vanaudenhove en Euro Shoe Unie, die aan dit project steeds geloof hebben gehecht.